25ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6948 — 11 ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1908 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ 1 ՋԻԼՓԱՏԷ 1326 — 24 Novembre 1908 — 25me année — N. 6948

"ԱՐԵՒԵԼՔ„
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ԳՅԱԼԱԹԱՅԻ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.
» » վեցամսեայ 45 »
Պատուհերու համար տարեկան 108 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օսար երկիրներու համար տարեկան 25 Ֆր.
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթատարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ.

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیان
درعلیه فلله

ARÉVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS

ՊՈԼՍԷՆ ԷՋՄԻԱԾԻՆ

ԹԻՓԼԻՍ-ԷՋՄԻԱԾԻՆ ՃԱՄԲՈՒՆ ՎՐԱՑ

26 Հոկ.— Մեսակի խմբագրատան մէջ ունիմ առանձին չահեկանութիւններ։ Արձրունիի գրասեղանին վրայ անկզատական կը մնան իր գրիչները ու այն գրիչը որով գրած է վերջին անգամ. հոս է իր ծիածայար։ Կը դիտեմ ներքին վրդովմունքով։ Նոյնպէս հոս գրած կը մնայ իր ազատնաղը, խոչոր լամպարի մը պէս, սեւ չղարչով ծածկուած։ Իր աթոռն ալ կը պահուի առանձին սեւերու մէջ առնուած։

Ինծի այնպէս թուեցաւ որ պահպանութեան մէջ քիչ մը լնամած, հոգածութիւն կը պահի։ Յայտարարեցի թէ պիտի բողոքեմ։ Իրաւացի դատուեցաւ խօսքս։ Պ. Տէր Մարկոսեան կ'ըսէ.

—Ձիդ է, արդարեւ երբ Պ. Մալուճեանց երբ այս տեղս էր, աւելի հոգածութիւն ունէր դրանց մասին։

Իրենք ալ պարտաւոր են նոյն գործգործարանքն ունենալ այդ խնամքով — անշուշտ ո՛չ նիւթական արժէքով — աւարկաներու մասին։ Կը խոստանան, միայն թէ այն տեղ երբ խմբագրատունը փոխադրուի աւելի յարմարագոյն չէնքի մը մէջ։

Կը տեսնեմ յանկարծ կարմիկ մարդ մը, կամ մարդկային ծրար մը երկաթէ թևիկներու մէջ իր լանչքոմին ու թիկունքով։ Արտաքին ձեւովը տեսակ մը Արձրունիի մի քիչ տարբեր երեւոյթը։ Հաչտ նայուածքով մը կը դիտէ։ Չանց կ'ընէ վերնքը, և անունս կ'արտասանէ խանգարատանքով։ «Ահ, խա՛ն, դու՛ս ես։ Տա՛նդ չէն մնայ»։ Ու կը փաթթուինք իրարու 18 տարուան կարօտով։ Ալ կը խօսինք, կը խօսինք ու կը խօսինք։ Հին ընկեր մըն էր, ընկերներու մէջ լաւագոյններէն մէկը, որ, հակառակ իր ոգորմելի ամրողջութեանը, անագնութիւն մըն էր այն առնչը։ Ի՛նչ ալ ըլլային մեր դէրերը այն ժամանակ, ի՛նչ պահանջ ալ ունեցած ըլլային ճակատագրական խաղերու մէջ, ի՛նչ ալ ըլլար այն ճակատագրի խաղերու մէջ, ի՛նչ ալ ըլլար այն ճակատագրական խաղերու մէջը հերթապահելու այդ կրակէ տոգին. իր մտքին մէջ ամէն ծրագիր անոնցի էր. իր մէջը ամէն կերք՝ պատկանք էր և պայթիւն մը։ Առանց կը յեղդեր կամքի կորով մը և այնպիսի բուռն ուժեր որոց դիմադրել անարելի էր։ Իր արտաքինն ալ, խանդաւած այդ ներքին բարեմասնութիւններէն, տեսակ մը հմայք կ'աւելցնէր իր խօսքին վրայ։ Ու, բարեբախտաբար, նոյն արտաքինն է այսօր ալ, տարիներու աղդեցութիւնը չնմարիտած. լոյն ճակատ մը, թաւ յօներ, դլուխ մը որ խուռնացեալ մազերու հետ դուրս կը ցցուի իր ուսերէն վեր. աչքերը կրակի մէջ, դէմքը արտայայտիչ, ձայնը ուժգին։ Բանիներ կան որ երջանիկ պիտի համարէն զիս՝ կարդալով այս քանի մը տողերը Շմաւոնի մասին. Ամառուան թունդ պիտի կլլէ, Մարգուանը՝ թերեւս անկէ աւելի, իսկ Արարկիր որ երեւ տարի իր ծոցին մէջ կրեց այդ կեանքը այն տեղն, երբոր տարի լսեց իր խօսքերը, իր զուռ ձայները՝ տրճռալից պիտի տարտայ։ Շմաւոնը ինչ ըսել կը խայտայ այդ անունները ի՛նչ տեսակով ու, — մի՛ տարակուսիք — հոգիով կը մղուի դէպի այդ վայրերը ու այնքան սիրտ դուռ, և ուր այնքան սիրտ դուռ ապրական անուաչ կեղևներու մէջ։

Առաջ տեսած էի Պ. Ա. Ահարոնեանը Ներսէսեան դպրոցի մէջ. այդ երիտասարդ գործիչը, լայնկողմանի գործիչը որուն չա՛տ կը հետաքրքրուին Թրքահայերը։ Ան Պոլսէն անցաւ գրեթէ փայլակի մը պէս. հազիւ քանի մը ժամ ունեցաւ խօսելու ան առնականութիւնը որ տիրացուով լսեցին իր ունկնդիրները։ Սրբ հետեւեալ օրը պոլսական մերձերը իրենց բնեռերդներուն կատարին անոր խօսածը՝ Ահարոնեան մնչուած էր արդէն։

Թխամորթ երիտասարդ մըն է, թուխ աչքերով, թուխ յօներով, թուխ հագուստ։ Ահարոնեան կը նախանձի պոլսահայ հայրերին։ Բայց ինք ունի նախանձելի էր իր յորդութիւնը, այն հզօր թափով որ ոգեցնով կը պատկան իր խօսքերը։ Թէեւ կովկասեան գրաւածքներու մէջ առնաարակ այնքան ծանօթ կայ ու այնքան կորով որ երբեք զո մը օրանց ընծի զգալ եղած չէ ըղձականն բարբառութիւնն ու անաչառութիւնը որու մէջ կը յարաւեւէ արեւելեան բարբառը, բայց Ահարոնեանը, իր ունեցած լեզուովը աւելի պղտական մըն է կամ, ձիշդը ասած, հակակշռ դէպի պղտական լեզուն։ Դիչերը ուշ ատեն, երբոպական ժամը մէկուկէսին կը մեկնինք Թիֆլիսէն։ Վագոններուն մէջ չափազանց նեղուածք. կարգէ դուրս լարմութիւն։ Ցուրաը հեռագիրներ կ'ուղարկեմ։ Լուսնի թեթեւ սպիտակութիւն մը կայ լուսնկան մէջ։ Դուրս նայելու ոչ դիւրութիւն կայ, ոչ մէջդ. պատուհանները, մայրիկ մէջ բացուելու որոշումով, փակուած են։ Քնելէ զատ ուրիշ ընելիք չկայ, ևթէ հնար է քնել տաք, հեղձուցիչ վագոններու մէջ։

Առաւօտուն արդէն Շիրակի մէջ ենք. ընդարձակ դաշտագետին։ Աղէքսանդրապոլի կայարանը բաւական հետաքրքրական է. մեծ բազմութիւն մը խռնուած է, բոլորը հայ, քաղաքն ալ Հայերով լի։ Աղեքսանդրապոլը կարծեմ տեղ է, ուր քան արդիւնաւոր այդ բնրքով, որքան արդիւնաւոր է իր հողերով։

Քիչ քիչ կը մանանք Արարատի հողերը։ Մարդիկ, տափարակ, հարթ արտեր. չորս կողմը Հայերու աւտաուխիւն։ Կառավարական ձևը, քաղաքական փոխհատուցիւնը կը կորսուի աչքիդ առջև. հին, չա՛տ հին քաղաքային քարտէսի մը գոյութիւնը մտքիդ մէջ կը կանգնի իր բազմադարութիւններովը, իր ուժի և զօրութեան անուշ պատրանքներովը։ Օդը ամպատ է. հորիզոնին տակ, անորոշ պատկերներու պէս, կը նշմարուին ուրուանկարներ, բայց Մասիսները չեն երեւիր։

Ուշ ատեն, Թրքական ժամը կէսին կը հասնինք մեր վերջին կայարանը։ Վանքէն զրկուած են չա՛տ կառքեր. մէկ ժամէ աւելի ճամբայ ունինք։

Բոլորովիդ ամէն ձայն, ամէն խօսք Հայու ձայն ու Հայու խօսք է ալ։ Զինուորականները նոյնպէս հայ։ Ռուսկոստիւնը, ամէն ազատութիւնն երաշխաւորելու համար, զինուորներ կը պարտցնէ ճամբուն վրայ։ Մեր կառքերուն քովէն կը քալեն ձիաւոր վիճակորներ, Տիգրան, Կարապետ, Վաղինակ։ Զերքեզի մորթակը սովորական է վիճակորներուն։ կ'անգնինք վանքին անատաչն ու մէկ մըն ալ էջմիածին։

Մաթը կոխած է արդէն։ ՀՐԱՆԴ.

ԹՕՍՈՒՔԵՏՈՒԹ

Իր մոխիրներէն վերծնած փիւնիկ, Օրթագիղի Թատրոնը կիրակի օր դռները բացաւ հասարակութեան։

Evènement մըն է այս կարծուածէն աւելի չահեկան. որովհետև Թատրոնի արդի բացում մը չէ ատիկա, այլ պատմական էջ մը համակ։

Անոր փակման և վերաբացման Թուա-կանութիւնները միջեւ ի՛նչ չուրեր անցած են կամուրջին տակէն...

Որովհետև այս պատմութիւնը հեռուները կընայ տանիլ զմեզ և «Ֆօսուլըտուֆ»ի տալ բանասիրական անասորժ ճեպազրի մը, կը զգուշանամ խորերը թափանցելէ և անմիջապէս կ'անցնիմ բուն եղելութեան։

Ուրիշ մը իմ տեղս, այդ Թատրոնին վրայ խօսել սկսածին պէս անխուսափելիօրէն առաջ պիտի գար Գալուստ Ծակոր պէյի անունը, Պէչկիճեանի, Հրաչեայ, Ազատիան, Մերճենց, Ծակոր Գուրգէնն և բոլոր այն անուններն որ Օրթագիղի նախկին փառքին լուսապայծառ galerieն կը կազմեն։

Անգնային ջոդը վեր առնել, rendez-vousի գացող կնկան մը voiletteը վար առնելու պէս աղօր և մեծնդն առեն հետ գործ մը չըլլալուն, Թող ներեն ինծի Պէչիքճեանի ազիւնները և բոլոր Օրթագիղցիներուն փառասիրութիւնը եթէ պըզտիկ մասունքներով չեմ դպչիր իրենց։

Ցանգնանք այդ անցեալին և.... մեր դործին անցնինք։

Պայտի ձեւով և անկէ քիչ մը խոչոր համեմատութիւններու մէջ չնուած է Բաբելեանց Թատրոնը որ կոչուած է լոյս տալ Օրթագիղի, ինչպէս... Տօլմա Պաղչէի կազմանեն... Վոսիորի եւրոպական ափերուն։

Եթէ իրաւ Թատրոնը պզտիկ մըն է, ինչպէս չատեր բան են ասիկա, այն առաջին Բարեհաբրեպիները հոգին. մանկասպարտեղ կրնայ ըլլալ, եթէ անոր բեմին պըզտիկութիւնն դառնալ հարկ ըլլայ։

Վիքդոր Հիւկոյի Արեայն Զբօսնուն ասին անունկ տեղ մը ուրկէ քանի մը քայլ անդին իրաւնիչ արքայ մը հեռու է զբօսնել։

Աառնի հակատաբիւնները կան կեանքի մէջ և Թաչ-Նէբտիվէնի բարձունց վրայ։

Նոբէն դիւանատիտութիւն ընել սկսայ, կը խնդրեմ որ ականջ քաչէք։

Ետմ մը սրտեռատեր երիտասարդներ Եռոլք Շահէնի առաջնորդութեամբ յատուկ բարբառովը ի գիր առնուիլ, սպա թէ ոչ՝ յայտնի նիասին բողոք կը պատրաստ Ազատեանն՝ դիւանագործներուն դէմ... ընդհանուր։ Հոն կը տեսնէինք գլխաւորները Ծակոր Գուրգէնի կամաւոր Օտեանի կամ Բուսինեանի բերէն կամ Ասեխան Փափազեանի գլորգոլից խօսքերէն սարսափած, որոնց ուշն ուշով մտիկ կ'ընէր Շմաւոնունգ Երմեան Պատրաստը։ Բայց հարկ. քանի մը տարի առեց Արփիարի քարտուղարութիւնը, օր մըն ալ տեսանք որ կրասեր եղբայրը, Ավետիսն Արփիար, յաղթերեր է իրեն։— Արդէն Ազգ. Ժողովի դիւանագործութիւնը կարծես ցեզային պաչտօն մը եւած էր Արփիարեանց, և առնետագործութեանց բազմամեայ ստաւար հատորներուն մեծ մասը երեք եղբայրներուն փոխիսկի աչխատութեանց կը պարտինք, մանաւանդ Ավետիս Արփիարի, և կրասերագոյն եղբօր՝ Տիգրան Արփիարի խնամքին, ինչպես այժմ։

Ինչ առենէն Արփիար, որ Վենետիկի մէջ քանի տարիներ ապրած էր նահանջի մէջ եւ իրեն՝ ղար մայրերն լեզուին պէս կը խօսէր, Թուրքերենին և հաչուապահութեան, Օրթագիղցիներն և հաչուապահութեան, Օրթագիղցիներն և հաչուապահութեան, որ վանան Թօփճանէլեան կը կոչուէր, Ռուպերդ գօլեճի չրջանաւարտ,— առանրչորս տարի ամէն, դասից հանց Արփիար... արեւի լոյս չտեսած մնուկէն, և անգին գումարը յանձնուեցաւ Վահանեանին,— որ իր կարդին մէկուկէս տարուան մէջ կերաւ մսխեց մինչեւ յետին նաքարակիսը, և յետոյ չեմ գիտեր ի՛նչպէս Բարիզ նետուեալ՝ կառավարութեան կ'ըներ զբօսարանները։ Այդ, և գիչեր եղած էր որ անօրէն պահած էր փողոցի կամարները տակ։ Արփիար կ'սիասար յանձն չհամաւեր Վահանիկի ասկիներուն վրայ. բայց ուրիշներն ալ կ'ակնասպին որ Արփիարի ուղղամտութիւնը չէր ներած մէկ երկու հազար ոսկի տակից հանել այն առանրչորս հազար ոսկիներուն մէջէն, ի նպաստ, օրլիսկի համար, Ազգ. Հիւանդանոցին, և բոլորը մէկէն չկրցան որ կուր ըլլային չուստութեանց և վատնումի։

Ա՛լ Արփիար համրաս հանած էր իրրեւ ձեռնհաս հաչուակալ, իրրեւ չահիլ գիտցող մարդ և ընտանիք կազմելու կարող անձ. գիւղացի օրիորդները ա՛լ կ'բսէին իրարու. «Երկէ գիչեր Արփիարը ինչո՞ւ չեկաւ մեզի, ձեզի էր արդեօք.— ևս Թրամուէյի մէջ տեսայ իրիկունը, բարեւ ալ տուինք իրարու.» և այս կարգի խօսուբտուքներ։ Բայց միչտ ամուրի կը մնար Արփիար. իր ծոցի կիսամաչ տետրակին մէջ չեմ գիտեր թէ մնացած էր ալ աղջկան անուն՝ թէ ամէնքն ալ գծուած էին մի առ մի. հաւանականն էր ա՛յն որ բոլոր իր հաւնած աղջիկները ամուսնացած ըլլային տարիներու ընթացքի մէջ, և ինքը մնացած էր ցվերջ ամուրի,— իր երեք կրասեր եղբայրներուն ամուսնացնելէն վերջն ալ։

* * *

Բայց Արփիար նչանաւած էր արդէն... մեծ գաղափարին հետ. 1885-86ին երբ էջմիածին գնաց, ինքն ալ, սուրբ խուսլին կապուած կապուած, անունդի մէկը էր որ ուիսա գրին Մաչար կազմիկան առջեւ կազմել կազմարկել յեզափոխութիւնն ու յեզափոխութեան կանոններու բանակը, և ցվերջին կոթիլ արեան՝ Հայոց փրկութիւնը ձեռք բերել Թուրք լուսապետութեան չարչուք ուժին, որ ա՛լ իր որոշ ուղղութիւնն ունէր, Հայ չքաղոչ Հայաստանի մէջ, եւ հպիպական խնդիրը առաջուց կարգէն։ Բայց Սասուած այդպէս չկամեցաւ։ Երբ Արփիար Պոլիս վերադարձաւ Կովկասէն, արդէն իսկ անուանուած էր սուրբ խոչոլին հետ. մեծ ու սուրբ յեզափոխական մըն էր, և ան գաղափարին հաւատարիմ մնաց մինչեւ իր նոսի վախճանին ժամը։

Տեսնենք գինքը քիչ մըն ալ իրրեւ երեփոխան մեր Ազգ. Ժողովին մէջ (1884-90)։

Կը յիչեմ այն տեղս, ճշդիւ 1885ին, կաթոդիկոսական խնդիրը, զոր Ազգրնտիրու Զարրնտիր երկու անհատասար ուժով բուռն կռուակիցներ յարուցած էին Երեփ. Ժողովի մէջ և քիչ անգամ պատահած էր

"ԱՐԵՒԵԼՔ„Ի ԹԵՐԹՕՆԸ — ՐԱՖՖԻ

ՍԱՄՈՒԷԼ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՎԷՊ

(58)

ՁԱՆԱՊԱՐՀՆԵՐԸ ԲԱԺԱՆՎՈՒՄ ԵՆ

Ե.

ՍԱՐՍԱՓԵԼԻ ԴԻՇԵՐՈՒԱՅ ԱՌԱՒՕՏԸ

Չը սարսափեցաւ միայն Մամիկոնեան իչխանը։ Բայց նա վչտացաւ... Իր տխուր հայացքը դարձեց դէպի սպիտակ մարմինը, որուն բոլոր բարեմասնութիւնները նայեց նրա վրայ, յետոյ օրհնց աչքերի արտասուքը, և իւր դողդոջուն քայլերը ուղղեց դէպի միջնաբերդի հիւսիսային կողմը։ Ամբողջ տիեղերքը խաւարած էր նրա համար։ Նա գնում էր, բայց չը գիտէր, թէ ո՛ւր է գնում։ Համարեա բնազդմամբ մօտեցաւ նա այն քարակոփ անձաւներից մէկին, որի մուտքը փակուած էր երկաթեայ դռնով։ Որպանից հանեց մի փոքրիկ բանալի և բացաւ դուռը։ Ներս մտաւ և դուռը իւր ետեւից կրկին կողպեց։ Անձաւի մի խորչում, քարեայ յատակի մէջ, ագուցած էր մի քառանկիւնի սալ, որ իւր գոյնով ամենևին չէր որոչւում յատակից։ Նա ոտքը դրեց սալի մի անկիւնի վրայ, և նրա ճնչումից խուփը ինքնիրան բարձրացաւ։ Տակից յայտնուեցաւ մի վիրապի նեղ բերանը, որից մի մարդ հազիւ կարող էր անցնել։ Նա երկու ձեռքերը դրեց նրա բերանի երկու չրթունքների վրայ, և անյայտացաւ վիրապի մէջ։ Բերանը դարձեալ փակուեցաւ։

Դա մի ստորերկրեայ գաղտնի անցք էր, որ ծառայում էր որպէս փախուստի ճանապարհ։

Համարեա մի և նոյն ժամանակ, երբ հայերը մտան գաղտնի վիրապի մէջ, վանեցիները մտան քաղաքագործների տունը։ Ամենքն էլ ներսում էին, բացի Ներսէսից, որ դուրսը մնաց։ Նա ներս մտնելուց յետոյ ամուր կողպեց դուռը։ Ներսում ամենքն էլ լուռ էին։ Ներսէսը մօտեցաւ նրանց և ասաց.

—Ես ձեզ կանչեցի, որ ասեմ, թէ ինչ է պատահել։ Ես ինքս էլ չգիտ

ԼԵՒՈՆ Ե. ԼՕՒՆԵՐՎԱՂԸ ՂԱՒՈՒԹՎԱՆ

Ի ՎԱՃԱՌ

Ներկայ օր հայկական մը դէպքերուն մէջ

ԳԻՒՂԱՒՈՐ Ե. ՀԱՅԿ ՄԱՐԱՇԼԵԱՆ

Ես մեծ մասամբ հեռու կը մնամ ներկայ ժամանակներու հայկական կեանքի հարցերէն, որոնք ինծի կը թուին ոչ միայն անլուծելի, այլեւ ոչ ալ հետաքրքրական։ Ես կը նախընտրեմ ապրիլ անցեալի մէջ, որ ինծի աւելի հարազատ է, քան ներկան։ Ես կը սիրեմ ապրիլ հեռաւոր ժամանակներու մէջ, որոնք ինծի կը թուին աւելի գեղեցիկ, աւելի հանդարտ, աւելի ներդաշնակ, քան մեր ներկան, որ ինծի համար ոչ միայն անհասկնալի է, այլեւ՝ ատելի։

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՆԿ
ԳՈՒՄԱՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՏՎՈՒԹՅՈՒՆ
ԳՈՒՄԱՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՏՎՈՒԹՅՈՒՆ ԿԱՏԱՐԵԼ ՀԱՄԱՐ
ԳՈՒՄԱՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՏՎՈՒԹՅՈՒՆ ԿԱՏԱՐԵԼ ՀԱՄԱՐ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՆԿ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՆԿ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՆԿ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՆԿ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՆԿ

ՄՈՒԹԱՍԱՅԻՆ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ
ՈՐ ԻՆ ՀԱՏՈՒԿ ՀԱՐԿԱՏՈՒ ԱՆՁ

ՎԻՃԱԿԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ՄԻ ՔԱՆԻ ՄԸ ԿԱՐԻ ՉԱՓԱԾ

Խոյս իտալական ճեռնաւոր ՀԻՒԱՆԴԱՑԻ Հաւատարիմ
75% խնայողութիւն՝ ինձ պարարիլու, կեանքս ապահով
ՄԱՐԴԻԿ ՄԸ ԿԱՐԻՆ ԱՆՈՒՆ ՏԱԼ

Ա. ՄԱՐԴԻԿԵԱՆ
Ա. ՄԱՐԴԻԿԵԱՆ

ՀԱՐՈՒԹԻՒՆ ՏԱՒ ԵՒ ԿԱՒՈՒ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՈՂԱՄԱՍԻ ՄԷՋ

Ա. ՄԱՐԴԻԿԵԱՆ ԵՒ ԸՆԿԵՐ

Ընդունելութիւն ամէն օր՝ առաւօտեան 9-էն մինչեւ երեկոյեան 6-ը։
Կիրակի օրերը՝ առաւօտեան 9-էն մինչեւ կէսօր։

Գրասենեակ՝ Գալաթիա, Ռեշատ փաշա փողոց, թիւ 14, Ռեշատ փաշայի ապարանքին դիմաց։
Հեռաձայն՝ Գալաթիա 1344։

Ա. ՄԱՐԴԻԿԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԵՒ ՀԱՅԿԱԲԱՆԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՎԱՀԱՆ ՓԱՓԱԶԵԱՆ

ՄԱՍՆԱՒՈՐ ՓՈՐՁԱԳԻՏ

Ընդունելութիւն առաւօտեան 9-էն մինչեւ կէսօր։
Կիրակի օրերը՝ 10-էն մինչեւ 12